

отъ прѣсни сили се настаняватъ южно отъ трета дружина и се готвятъ да влѣзътъ въ ада и съ своитѣ непоколебими сили да сломятъ, ако могатъ, настойчивостта на врага.

Днесъ е по-спокойно. Неприятелската пехота се страхува да атакува вече. Много станаха жертвитѣ ѝ. Артилерията по-изрѣдко се обажда, досущъ като страховито овчарско куче, което полайва отъ време на време, за да плаши съ своя дрезгавъ гласъ неканенитѣ гости. Само студътъ и зимнитѣ бури страшно вилнѣятъ по голитѣ върхове и ни вкоченяватъ. Ако поне не е тоя проклетъ мразъ, пакъ би се понасяло тежкото боево тегло. Много жертви даваме поради мраза. Вкочанени отъ студъ, не можемъ и да се предпазваме, не можемъ оржието въ ржцетѣ си да стискаме. Дека да имахме екипировката, която иматъ брачата сърби, па и тѣхната артилерия, която ги подкрепя да измиратъ подъ косилото на смъртоноснитѣ размахи на българскитѣ борци!

Телефонътъ до менъ брѣмчи. Взимамъ слушалката. Предава се заповѣдь да се подготвятъ войницитѣ и под-офицеритѣ за настѣпление.

— Дали това не е ново безумие. Може би, студътъ е вледенилъ сърцата и душитѣ на началницитѣ, които търсятъ въ тая жестока рѣзня слава и подвизи. Та тѣ сж толкова много подвизитѣ, че полкътъ не би могълъ да намѣри достатъчно писатели и поети да ги възпѣятъ, а стенитѣ на казармитѣ въ Сливенъ нѣма да иматъ мѣсто да се разлѣпятъ образитѣ и написанитѣ слова за падналитѣ тукъ въ защита на родъ и родина. Дослушвамъ цѣлата заповѣдь. Слава на Бога, искатъ да поправятъ положението, въ което сме изпаднали. — Трѣбва да се отхвърли неприятеля отъ позицията, която е успѣлъ да заеме предъ окопитѣ ни, нѣкжде по на 100, другаде 200—300 крачки.

Но дали ще имаме сили да направимъ това? Много въпросителни се появяватъ предъ очитѣ ми и азъ почвамъ да се съмнявамъ въ какъвто и да било успѣхъ. Толкова много опити правихме и толкова много жертви дадахме, че почвамъ вече да не вѣрвамъ въ доброкачествеността на мозъчното вещество отъ мозъцитѣ на голѣмитѣ стратегии.